

## CDC enfila la dècada dels 90

Després d'haver assegurat quatre anys més el govern i la presidència de Jordi Pujol a la Generalitat, Convergència Democràtica de Catalunya —CDC— prepara el seu VIII Congrés per al gener del 1989 sota el lema: «Un partit per a la Catalunya dels 90».

J. M. Pasqual

**E**l Congrés de CDC servirà, sobretot, per a revalidar el liderat de Jordi Pujol. Així ho ha manifestat ja en alguna ocasió Miquel Roca: «el liderat i la credibilitat de Jordi Pujol són la millor garantia de la força de Convergència». I fer menció al liderat de Pujol no és referir-se simplement al liderat orgànic —actualment secretari general o, després del VIII Congrés, president de CDC—, sinó bàsicament és una referència al que exerceix el discurs pujolià, i la filosofia tant en què s'inspira com que genera, és a dir, l'anomenat pujolisme.

A les acaballes del 1988, Jordi Pujol no ha modificat significativament el seu discurs de sempre. S'ha preocupat, això sí, de buidar-lo gairebé per complet d'essencialismes i de resituar-lo progressivament en el present o en el futur més immediat. D'aquesta manera, el pujolisme ha arribat al final de la dècada dels 80 amb els engranatges ajustats per a encarrilar, prioritàriament, la dècada dels 90.

Els eixos bàsics del discurs pujolista d'avui se situen en dos grans blocs: un més polític, l'autonomia i, l'altre, més social, la integració a Europa. Tots dos eixos, emmarcats a la vegada en dues idees generals i contextualitzadores. La primera idea és que sense partits polítics sòlids i, sense un partit nacionalista sòlid, no hi ha construcció nacional. Per això, Pujol defensa la potenciació i la consolidació de CDC de cara als 90 i no accepta que algú jugui a l'autodestrucció, encara menys ara que, després de catorze anys d'existència, Convergència s'ha convertit en el partit representatiu del 46 per cent dels catalans.

La segona idea general que contextualitza el discurs actual de Jordi Pujol és sobre l'etapa que està vivint Catalunya, que no és d'exaltació sinó de pragmatisme. Un pragmatisme, però —alerta Pujol— que no ha de fer perdre ni l'ideal de llibertat, ni l'estimació al país. Pel que fa a l'autonomia, el que vol Pujol és que aquesta sigui compatible amb el caràcter nacional de



Jordi Guillot, negociador del PCC.

va amb una conclusió inequívoca «...és necessari convocar ja un Congrés per unir els comunistes catalans en un sol partit, sota les sigles històriques del PSUC, complint així amb fets, i no solament amb paraules, els compromisos públics contrets i responent a una aspiració clarament expressada pels treballadors de Catalunya. És per això que demanem que el PCC i el PSUC convoquin abans de final d'any el Congrés d'unitat».

Després del document dels 200, Rafael Ribó ja ha pres el compromís de portar el document al VIII Congrés del PSUC —desembre de 1988— per tal d'assumir-lo. Així mateix, Ribó també s'ha compromès perquè el VIII congrés deixi vacants d'elecció un 10 per cent dels membres del Comitè Central, unes places que hipotèticament ocuparien actuals membres del Comitè Central del PCC si es fes efectiva la unitat.

La línia de l'òrgan central del PCC, la publicació *Avant*, és, en canvi, ben bé una altra. El document dels 200 és qualificat de «document distorsionador» i Joan Tafalla, portaveu del PCC, després d'assegurar: «acollim amb interès el document presentat i assurem que ja des d'ara serà un element d'estudi i consideració tant pel nostre Partit com, esperem, per part del PSUC», també deia «...la fixació d'un nou termini temporal a la unitat no és pas una proposta seriosa i creïble...» i «el PCC no accepta que des de l'exterior ningú li marqui els ritmes i els continguts de la unitat».

Així les coses, el més probable és que la unitat PCC-PSUC sigui un fet en els pròxims mesos, si bé és també més probable que no sigui tot el PCC en bloc el que accepti reintegrar-se en el PSUC». □



Jordi Pujol, per la integració global a Europa.

Catalunya. Pujol diu que mai Catalunya havia tingut tant de temps tanta autonomia, però que en necessita més. Pujol sap que del 79 ençà Catalunya no ha aconseguit una autonomia de debò, que està a mig camí, però no està disposat a respondre a aquesta evidència des de la frustració o des del desànim, ni tampoc des de la radicalització —que si fos violenta, diu Pujol, podria portar a l'autodestrucció del país. Pujol vol respondre des de la utilització a fons de les eines institucionals i socials de què disposa Catalunya, des de l'enfortiment de la personalitat nacional i des de la reclamació constant. També per tot això, Pujol vol un govern català fort, com a única garantia per a ser respectat en la negociació amb Madrid.

Finalment, pel que fa a la integració a Europa, Pujol defensa que aquesta sigui global: cultural, lingüística, econòmica i política. Al costat de la gent que va a més, Pujol tampoc vol ignorar el dolor de la gent que «no pot seguir», potser en l'actualitat un dolor més fort que mai en la mesura que es fa més evident enmig del progrés general. Un país fort —aquí s'inspira la filosofia dels 6 milions—, junt amb un govern fort i un partit fort, completen la trilogia bàsica del discurs pujolista d'avui. I que inspirarà el VIII Congrés de CDC. □